

2017

Sprawozdanie merytoryczne Fundacji Archeologia Fotografii

Sprawozdanie merytoryczne

Fundacji Archeologia Fotografii za rok 2017

1. Fundacja Archeologia Fotografii

2. Zarejestrowana: ul. Filtrowa 77/82 Warszawa 02-032

**3. Siedziba: ul. Andersa 13, klatka VII, domofon 112, 00-159
Warszawa / od 2 poł. grudnia : Chłodna 20, 00-891 Warszawa**

4. Nr KRS: 0000309776

5. REGON: 141511240

**6. Zarząd: Karolina Puchała-Rojek – prezeska,
Marta Szymańska - wiceprezeska, Marta Przybyło-Ibadullajev -
wiceprezeska (od V. 2017)**

**Zespół fundacji: Jan Anderman, Anna Hornik, Ewa Jadacka,
Maciej Turczyniak**

**Stała współpraca: Steinke Communications (promocja i
PR), Mateusz Wierzbicki / Willow Service (montaż i realizacja
wystaw)**

I. Szczegółowy opis realizacji celów statutowych:

I. Działalność wystawiennicza:

I.a. wystawy w siedzibie Fundacji, ul. Andersa 13, Warszawa

a) Wystawa „To, co nie umiera, nie żyje”

kurator wystawy: Grzegorz Dąbrowski

wystawa czynna: 10.02-12.03.2017

Wernisaż: 9.02.2017

Wystawa fotografii funeralnej przygotowana przez Grzegorza Dąbrowskiego i Stowarzyszenie Edukacji Kulturalnej “Widok”. Na wystawie prezentowane były archiwalne, dotąd niepublikowane fotografie pogrzebowe z lat 1920.-1940, autorstwa Bolesława Augustisa i Jana Sawickiego.

Bolesław Augustis, ciągle jeszcze odkrywany fotograf międzywojenny, pozostawił po sobie kolekcję kilkunastu tysięcy klatek, będącą najbogatszym dokumentem fotograficznym Białegostoku lat 30. Augustis prowadził w Białymstoku zakład POLONIA FILM. Był rzemieślnikiem, ale poza fotografowaniem w atelier dla zarobku, wychodził na ulicę i był baczny obserwatorem miejskiego życia. Wynajmowano go na specjalne sesje, w tym pogrzeby. Zdjęcia konduktów, trumien wyciąganych przez okno, czy żałobników są rzetelnym zapisem dokumentalnym okresu dwudziestolecia międzywojennego.

Na ekspozycję składają się także zdjęcia Jana Siwickiego, wiejskiego fotografa z Jaczna pod Białymstokiem. W jego przypadku z kilkudziesięciu lat pracy uratowało się niespełna 300 szklanych negatywów. Siwicki fotografował życie swojej wsi, które toczyło się kołem wokół narodzin, wesel i pogrzebów.

Zdjęcia obydwu autorów, oglądane dzisiaj, pokazują jak bardzo przez niespełna sto lat zmieniły się nasze obyczaje dotyczące odprowadzania zmarłych.

Produkcję wystawy sfinansował Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego

b) Dłubak / Sokołowska / Ekwiwalenty

kuratorka: Marta Przybyło-Ibadullajev

Wystawa czynna: 24.03.-28.04.2017

Wernisaż: 23.03.2017

W ramach wystawy został pokazany wybór ikonicznych fotografii Zbigniewa Dłubaka z lat 1947-1950. Prace Dłubaka zestawione zostały ze współczesną serią autorstwa Basi Sokołowskiej pt. Ekwiwalenty 2017. Wystawa wpisuje się w realizowany przez FAF cykl pt. Żywe archiwa, otwierający dorobek uznanych artystów na współczesne odczytania.

Pokaz przywołuje zagadnienie abstrakcji fotograficznej, tematu trudnego do jednoznacznego nakreślenia, uwikłanego w złożoną relację fotografii z malarstwem, odnoszącego się do problematyki nieuchronnego związku fotografii z rzeczywistością.

Dłubak zaczął fotografować w 1946 roku, w trakcie pobytu w sanatorium gruźliczym w Otwocku.

W kolejnych latach powstały najśłynniejsze fotografie artysty o tytułach zaczerpniętych z poematu Pablo Nerudy *Serce Magellana*, zaprezentowane na pierwszej wystawie indywidualnej Dłubaka

fot. Ania Hornik

w warszawskim Klubie Młodych Artystów i Naukowców w czerwcu 1948 roku, a później w wyborze na I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w grudniu tego samego roku w Krakowie. Prace te były pierwszą ważną wypowiedzią artysty, zaangażowanego w tworzenie się języka sztuki nowoczesnej w powojennej Polsce. Nawigujące do surrealizmu zdjęcia, operujące zestawieniami ostrego i nieczytelnego obrazu, balansujące na granicy abstrakcji i odniesień przedmiotowych, odsłaniały interesujące i nieznane obszary rzeczywistości.

W galerii FAF zostały pokazane autorskie odbitki z lat 40. XX wieku oraz późniejsze, które Dłubak przygotował na wystawę w Muzeum Sztuki w Łodzi w 1995 roku. Wybór zamyka kilka mniej znanych odbitek z tej serii, odnalezionych dzięki opracowaniu archiwum artysty.

Cykle Dłubaka i Sokołowskiej dzieli 70 lat. *Ekwiwalenty 2017*, odnoszą się zarówno do prac Dłubaka, jak i do historii abstrakcji fotograficznej oraz relacji fotografii i malarstwa. Artystka w tytule przywołuje słynny cykl fotografii chmur Alfreda Stieglitza pt. *Ekwiwalenty* z lat 20. i 30. XX wieku, uznawany za jeden z pierwszych programowo wykorzystujących abstrakcyjne fotografie. Praca nad tym cyklem przypadała na okres intensywnego dialogu twórczego między Stieglitzem a jego żoną, malarką Georgią O'Keeffe, której praktyka artystyczna jest również ważnym odniesieniem dla twórczości Sokołowskiej.

Sokołowska używa bliskiej fotografiom Dłubaka, zawężonej „palety” półtonów, operuje nieostrością, przygląda się z bliska podobnie intrygującej, organicznej materii. Kłębiące się, wyłaniające z cienia „chmury” przybierają niepokojący, wręcz egzystencjalny ton (obecny zresztą w jej wcześniejszych pracach). Ekwiwalenty 2017, dedykowane Georgii O’Keeffe, należą do realizowanego od kilku lat cyklu pt. Hołd poświęconego istotnym dla Sokołowskiej artystkom. Nawiązanie to odbywa się z niewidocznym na poziomie obrazu poczuciem humoru. To, co widzimy na zdjęciach, to prze sfotografowana sierść Manczu - psa artystki, chow chowa - ulubionej rasy także Georgii O’ Keeffe. Zestawienie prac Sokołowskiej i Dłubaka stawiało pytania o miejsce abstrakcji we współczesnej fotografii oraz możliwości i aktualność jej języka.

c) Jan Jastrzębski, Relacja. Przebudowa Mostu Poniatowskiego

kuratorka: Marta Przybyło-Ibadullajev

Wernisaż: 11.05.2017

Wystawa czynna: 12.05.- 4.06.2017

Wystawa była pierwszą prezentacją autora w galerii Fundacji Archeologia Fotografii i zainaugurowała pracę fundacji nad archiwum fotografa. Jan Jastrzębski (1925-2001) pracował jako reporter dla „Kraju” i „Miesięcznika Polskiego” („The Polish Review”/ „La Revue Polonaise”). Fotografował polską prowincję, przemysł, zajmował się dokumentacją dzieł sztuki, fotografią krajobrazową.

Szczególne miejsce w jego dorobku zajmują prezentowane na wystawie zdjęcia dokumentujące remont Mostu Poniatowskiego, jaki miał miejsce w latach 1985-1990, w związku z wymianą jego stalowej konstrukcji. Mieszkający na Powiślu Jastrzębski śledził kolejne etapy demontażu jej fragmentów, a później (w mniejszym stopniu) odbudowy.

Kontrastowe odbitki, o głębokiej, nasyconej czerni, ukazują rozciągnięty w czasie proces niszczenia i odbudowy mostu. W odsłoniętą konstrukcję, niegdyś skrytą pod dachem, wdzierał się śnieg i piach. Widoczne na niektórych zdjęciach opustoszałe przestrzenie, sfotografowane w okresie zimowym, kiedy wstrzymane były prace remontowe, przywołują na myśl starą teatralną dekorację; gdzie indziej wokół złowrogiego szkieletu toczy się normalne życie. W fotografiach z późniejszego etapu przebudowy, fragmenty przęsła, niczym w instalacjach Christo, przysłonięte są ogromnymi płachtami materiału. Interesujące formalnie, wywołujące niepokój fotografie nabierają z czasem charakteru symbolicznego. W historii powstałego tuż przed I wojną światową, kilkakrotnie niszczonego i przekształcanego mostu odbijają się dzieje całego miasta. Zaprojektowany przez Mieczysława Marszewskiego i Wacława Paszkowskiego, z wystrojem autorstwa Stefana Szyllera most został zniszczony w 1915 roku przez wojska rosyjskie. Odbudowany w latach 20. był świadkiem słynnego spotkania Józefa Piłsudskiego z prezydentem Stanisławem Wojciechowskim podczas przewrotu majowego w 1926 roku. Wyszadzony w czasie powstania warszawskiego, odbudowany według projektu Stanisława Hempla został oddany do użytku jako jedna z pierwszych powojennych inwestycji w 1946 roku. Uchwycony przez Jastrzębskiego remont miał miejsce w okresie przełomu ustrojowego w Polsce, co pozwala odnieść się również do symboliki mostu związanej z połączeniem dwóch rzeczywistości. W świetle wielu przebudów, demontaży i rozbiórek ważnych dla historii Warszawy obiektów, prowokuje też pytania o charakter i dynamikę procesów zachodzących w przestrzeni miejskiej.

Wystawa z cyklu “Warszawa nieoczywista”

fot. Karolina Gembara

d) Anna Zagrodzka, Kolekcja
Wystawa czynna: 14.06. – 2.07.2017
Wernisaż: 13.06.2017

Projekt „Kolekcja” Anny Zagrodzkiej odnosi się do systemu nauczania historii sztuki opartego o wykorzystanie materiału wizualnego na slajdach. Powszechna przed wkroczeniem reprodukcji cyfrowej metoda jest nadal używana na wielu wykładach.

Tytułowa „Kolekcja” jest zbiorem barwnych diapoztywów przeznaczonych do wykładów w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi. Powstawała od roku 1970 jako baza wiedzy o sztuce i przemianach artystycznych. Licząca ok. 20 000 slajdów kolekcja zawiera wizerunki dzieł malarstwa, rzeźby i architektury. Przede wszystkim jednak odzwierciedla przemiany zachodzące w pojmowaniu zjawisk kultury współczesnej. Kolekcja jest ciągle uzupełniana slajdami ilustrującymi nowe obiekty i zagadnienia sztuki XX i XXI wieku. Jej nieodłączną częścią stała się również niezbędna do jej udostępniania aparatura: rzutniki, magazynki czy ramki, materialne dopełnienie efemerycznych przekazów wizualnych.

Założeniem budowania kolekcji slajdów jest stworzenie zbioru informacji wizualnej najpełniej oddających walory barwne przedstawionych obiektów sztuki. Slajdy wykonywane przeważnie przez instytucje muzealne, pokazywały obiekty sztuki znajdujące się w ich zbiorach z dbałością o dobre odwzorowanie kolorów. Barwny materiał światłoczuły pod wpływem procesów fizyczno-chemicznych ulega jednak przekształceniom. Powoduje to konieczność ponownej dokumentacji części dzieł.

Punktem wyjścia całego projektu jest przedstawienie materiałów z dwóch wskazanych przez właścicieli kolekcji – „modelowych” wykładów na temat sztuki nowożytnej oraz ewolucji świadomości wzrokowej i związanego z nią różnorodnego sposobu obrazowania. Autorka podpatruje charakterystyczne gesty opiekunów kolekcji ujawniające osobisty stosunek do zbioru, w którym każdy obiekt ma swoje miejsce i znaczenie. Intymny jest jednak nie tylko stosunek opiekunów do kolekcji, ale również autorki projektu wobec użytkowników kolekcji – historyków sztuki i jednocześnie rodziców artystki.

Istotą pracy jest autorska wizja kolekcji wykorzystująca zapisy wideo i fotografie oraz analizę procesu przemian barwnych zachodzących w strukturze najwcześniej wykonanych diapoztywów.

Praca została wykonana w ramach Programu Mentorskiego Sputnik Photos.

e) Adam Pańczuk, Promienie

Wystawa czynna: 25.09-5.11.2017

Wernisaż: 22.09. 2017

W nowym projekcie Adam Pańczuk badał ludzką podświadomość i możliwość jej reprezentacji w obrazie fotograficznym. Próbuje przedstawić coś, co nie ma swojego bezpośredniego odbicia w rzeczywistości, fotografuje sytuacje, które wydarzyły się tylko na użytek wykonania zdjęcia. Zakłada on, że w każdej, również odegranej scenie, można znaleźć echo wcześniejszych, nawet nieuchwytnych wydarzeń.

Projekt Adama Pańczuka powstaje w ramach współpracy kolektywu Sputnik Photos i Fundacji Archeologia Fotografii. Wpisuje się w prowadzony przez fundację cykl „Żywe archiwa”. W ramach „Żywych archiwów” FAF podejmuje współpracę ze współczesnymi twórcami, w wyniku której powstają nowe projekty artystyczne, inspirowane fotografiami lub tematami archiwalnymi.

Wystawa prezentowana w programie Warsaw Gallery Weekend.

Organizacja: Sputnik Photos

f) Agnieszka Rayss, Gdzie jest ciało,

kuratorka Karolina Puchała-Rojek

Wystawa czynna: 24.11-17.12.2017

Wernisaż: 23.11.17

Agnieszka Rayss obrazów ciała szukała m. in. Zakładach Anatomii, Medycyny Sądowej w Hamburgu czy Kolekcji Zakładu Medycyny Sądowej we Wrocławiu. Fotografowała tam zarówno fragmenty ciał, narządów wewnętrznych i kości, przechowywane w magazynach i zamkniętych szafach, jak i pokazywane na stałych ekspozycjach mufaże - modele z gipsu lub wosku, perfekcyjnie naśladujące powierzchnię przedmiotów a w tym wypadku ciała i skóry.

W nowym projekcie fotografka zwraca się ku ciału, którego szuka mieszając konwencje, kolekcjonując jego fragmenty i różne rodzaje przedstawień, świadomie używając przy tym medium, z jego ograniczeniami i możliwościami. Gra z dotychczasowymi sposobami reprezentacji, przede wszystkim kobiecego ciała w fotografii, jednocześnie wpisując się w historię odzyskiwania jego podmiotowości.

Organizacja: Sputnik Photos

Projekt współfinansowało m.st.Warszawa

AGNIESZKA RAYSS

GDZIE JEST CIAŁO
WHERE THE BODY IS

fot. Karolina Gembara

I.b. Wystawy poza siedzibą Fundacji

a) Andrzej Georgiew. Warstwy.

Kuratorzy: Michał Łuczak, Jędrzej Sokołowski

Wystawa czynna 19.05–18.06.2017

Wernisaż: 21 maja 2017

Fundacja Archeologia Fotografii w kwietniu 2017 roku rozpoczęła prace nad archiwum wybitnego portrecisty, Andrzeja Georgiewa. Dzięki inicjatywie fotografów – Jakuba Certowicza, Michała Łuczaka i Jędrzeja Sokołowskiego w ramach Miesiąca Fotografii Kraków 2017 roku została otwarta wystawa przywołująca twórczość zmarłego w ubiegłym roku artysty.

Andrzej Georgiew (1963–2016) to fotograf, który nie realizował projektów fotograficznych, nie tworzył cykli, a mimo to pozostawił po sobie niezwykle spójny dorobek. W centrum jego zainteresowania znajdował się człowiek, a przede wszystkim ludzka twarz. Do portretowania podchodził jak do spotkania – spotkania pełnego skupienia i koncentracji. Dzięki temu ludzie na jego fotografiach są „obecni”.

Georgiew wielokrotnie wracał do tych samych postaci zdejmując z nich kolejne warstwy. Próbował w ten sposób wyrwać tę „obecność” z czasu i upamiętnić ją. Rezultatem tych spotkań są serie z pozoru podobnych ujęć. Drobne przesunięcia w ramach precyzyjnie skomponowanego kadru były przedmiotem fascynacji Georgiewa. Przyglądał się uważnie tym różnicom, starając się zrozumieć, co sprawia, że jedno zdjęcie staje się tym wybranym. Czasem świadomie zestawiał z sobą dwa lub cztery portrety, tworząc z nich kompozycje na jednym arkuszu papieru.

„Ciemnica” to słowo, którym Andrzej Georgiew określał swoją ciemnię fotograficzną. Pracował w niej przez wiele lat, z czasem intymna przestrzeń pracowni w naturalny sposób stała się archiwum.

Wypełniały ją zarówno gotowe zdjęcia, starannie przygotowane powiększenia, jak i próbki czy stykówki. Nagromadzone materiały piętrzyły się chronologicznie niczym warstwy archeologiczne.

Zdjęcia składające się na wystawę zostały wybrane spośród tych, które znaleźliśmy w „ciemnicy”.

Świadomie ograniczyliśmy pole poszukiwań do tego pomieszczenia, chcąc zaprezentować jedynie autorские odbitki fotograficzne. Wystawa pokazuje to, co po zmarłym fotografie zostało „na wierzchu” – jest więc zarówno prezentacją wizerunków sfotografowanych przez Georgiewa osób, jak również materialnych fotografii, które po sobie pozostawił.

(tekst: M. Łuczak, J. Sokołowski)

Wystawie towarzyszył polsko-angielska publikacja – pierwsze wydawnictwo prezentujące szerzej twórczość Andrzeja Georgiewa. Publikacja zawiera teksty Marianny Michałowskiej, będący analizą formalną i historyczną portretowej twórczości Georgiewa oraz Katarzyny Kubisiowskiej, która opracowała rodzaj reportażowej biografii Georgiewa. Za edycję zdjęć i projekt książki odpowiedzialny jest Jakub Certowicz.

Wystawa została zorganizowana w ramach festiwalu Miesiąc Fotografii w Krakowie 2017.

b) Choreografia Obrazów. Fotografia performatywna: Zbigniew Dłubak, Mariusz Hermanowicz, Antoni Zdebiak,
kuratorki: Karolina Puchała-Rojek, Marta Szymańska
miejsce: siedziba Biura Rady Głównej Polskiego Towarzystwa Stwardnienia Rozsianego
ul. Nowolipki 2a
wystawa czynna: 24.11-17.12.2017, otwarcie: 23 listopada 2017

Wystawa miała swój początek w rozważaniach na temat relacji między fotografią, performancem, inscenizacją i szeroko rozumianą grą przed obiektywem. W polu naszego zainteresowania nie leżała jednak dokumentacja performansu, która jest z założenia suplementem do działania istniejącego niezależnie od tego, czy zostało sfotografowane. Ale takie zdjęcia, w których nadrzędnym celem, zgodnie z intencją artysty, był obraz. Ukazują więc one odbiorcom działania powołane tylko na użytek zdjęcia, gdzie autor jest nie tylko świadkiem, ale przede wszystkim reżyserem i choreografem, w których bywa także aktorem. Na wystawie pokazujemy autorskie odbitki z lat 80., z archiwów, których opracowaniem zajmuje się FAF.

Terminu „fotografii performatywnej” używamy w wąskim znaczeniu, jako fotografii gestów o różnej amplitudzie celowości i znaczenia. Od ściśle zaplanowanych, eliminujących przypadek tak dalece jak to możliwe, kanonicznych „Gestykulacji” Zbigniewa Dłubaka, poprzez serie Antoniego Zdebiaka, gdzie działanie realizowane na polecenie fotografa zakłada pewną, ograniczoną dowolność, aż po prace, gdzie fotografowani przez Zdebiaka tancerze, choć w scenerii wymyślonej przez artystę – zyskują pełną niezależność w wyrażaniu gestów, stając się współautorami zaistniałej sytuacji.

Obrazem performatywnym najbliższym powszechnemu doświadczeniu jest autoportret, stąd stanowi on kluczowy element wystawy. Zobaczymy Zbigniewa Dłubaka, Mariusza Hermanowicza i Antoniego Zdebiaka, wykonujących działania, gesty i miny przed aparatem fotograficznym. Na wystawie pokazane zostanie wybór ustrukturalizowanych gestów dłoni Dłubaka, tragikomiczna opowieść Hermanowicza o zmaganiu się z naturą i formą, czy wybitny cykl Zdebiaka, jeden z nielicznych przykładów aktu męskiego w polskiej fotografii.

Wybrane zdjęcia były w większości rejestracją pewnego procesu i dziania się, co pociąga za sobą narracyjność i sekwencyjność ujęć. Tę teatralizację fotograficznej scenerii rozszerzamy na działania wobec materialności fotografii. Pojawia się więc pytanie, czy gest wobec odbitki fotograficznej, ingerujący nie tylko w formę, ale zmieniający również treść dzieła, można zaliczyć do – i tak bardzo pojemnej – kategorii fotografii performatywnej? Czy rysowanie, kadrowanie, pisanie po odbitkach i cięcie, może być tak właśnie postrzegane? Czy jest formą braku zaufania do czystego obrazu fotograficznego?

Wystawa jest realizowana w ramach projektu „Żywe archiwa”
Artystycznym komentarzem do wystawy „Choreografia obrazów...” jest projekt Adama Pańczuka „Promienie”, prezentowany w galerii FAF przy ul. Andersa 13.

Współorganizatorem wystawy jest Polskie Towarzystwo Stwardnienia Rozsianego
Projekt współfinansuje m.st. Warszawa
Opracowanie archiwów Mariusza Hermanowicza i Antoniego Zdebiaka współfinansowane ze Środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

c) Mariusz Hermanowicz, Do czego może służyć fotografia?

kurator: Tomasz Ferenc

miejsce: siedziba Biura Rady Głównej PTSR, ul. Nowolipki 2a

wystawa czynna: 24.11-17.12.2017

otwarcie: 23. 11. 2017

Twórczość Mariusza Hermanowicza koncentruje się wokół kilku kluczowych wątków. Uwidacznia się w niej zainteresowanie ludźmi. Przyglądanie się im w rozmaitych sytuacjach i opowiadanie o nich poprzez zastosowanie różnych fotograficznych konwencji obecne jest na każdym etapie jego pracy twórczej. Zaczynając od reportażu, a na fotografii studyjnej kończąc, Hermanowicz ukazywał zmagania z codziennymi sytuacjami, przelotność i przygodność międzyludzkich kontaktów, kruchość oraz niepewność tego, co fizyczne. Bohaterami jego zdjęć stawały się przypadkowe osoby, ale także najbliżsi, wreszcie nieraz on sam.

Drugą powracającą kwestią jest upływ czasu, przemijanie, namysł nad niepowtarzalnością każdej chwili. Fotografia była dla niego wehikułem służącym do poszukiwania tego, co minęło, narzędziem inwentaryzowania śladów, jak również medium służącym do odnajdywania wspomnień. Wielokrotnie sam obraz okazywał się niewystarczający i dlatego obok zdjęć pojawiają się, z reguły odręczne, podpisy. Czasami posługiwał się jednym zdaniem, w innych przypadkach bardziej rozbudowaną narracją. Te prace są pełne ironii, ale z reguły podszyta jest ona nostalgią.

Na koniec pojawia się trzeci aspekt twórczości artysty: zamiłowanie do opowiadania historii. Często dotyczyły one otaczającego go świata, innym razem koncentrowały się na nim samym. Te wizualne opowieści w niektórych przypadkach składają się z kilkudziesięciu zdjęć i tworzone były przez parę lat. W ten sposób Hermanowicz wykreował styl, który uczynił go rozpoznawalnym w polskiej fotografii.

Bogata twórczość Hermanowicza może być odczytywana na wiele sposobów, a pozostawiona spuścizna – od 2015 roku opracowywana przez Fundację Archeologia Fotografii – wymyka się łatwym generalizacjom. Wystawa „Do czego służy fotografia?” koncentruje się na pokazaniu zmian, jakie zachodziły w twórczym życiu fotografa. Począwszy od wczesnego okresu, który można określić jako reporterski, poprzez wykrystalizowanie się stylu opartego na dokumentalizmie i konceptualizmie oraz okres koncentracji na rekonstruowaniu historii własnej rodziny, aż do tego, co sam określił Nowym Etapem, który niestety stał się także etapem ostatnim, można prześledzić proces jego transformacji jako artysty. Na wystawie ukazane zostały momenty przełomowe i jednocześnie charakterystyczne, jak pojawienie się podpisów pod pracami, po czym ich stopniowe znikanie, przejście od reporterskiego stylu do działań o charakterze konceptualnym, wykształcanie się idei pracowania długimi cyklami zdjęć oraz osadzenie wielu dzieł w biografii autora. Wystawę kończy sekwencja obrazów z ostatniego okresu twórczości charakteryzująca się porzuceniem podejmowanych do tej pory tematów i rozwiązań formalnych, jak również wejściem do fotograficznego atelier. Ukazanie wielowątkowości i różnorodności dorobku Hermanowicza ma służyć podkreśleniu niezwykłości tego artysty, ale także przyjrzeniu się temu, jak korzystał on z fotografii i do czego mu ona służyła. Na ekspozycji można było zobaczyć kilkadziesiąt autorskich odbitek, zarówno pochodzących ze znanych serii, jak i prace pokazywane po raz pierwszy.

Projekt współfinansuje m.st.Warszawa

Opracowanie archiwum Mariusza Hermanowicza współfinansowane ze Środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

d) Współpraca przy wystawie: Photographisme. Klein, Ifert, Zamecznik
kuratorka: Karolina Ziębińska-Lewandowska
miejsce: Centrum Pompidou, Paryż
wystawa czynna: 8.II.2017-29.01.2018
otwarcie: 7. II. 2017

Fundacja współpracowała przy organizacji wystawy *Photographisme. Klein, Ifert, Zamecznik* w prestiżowym Centrum Pompidou w Paryżu. Na ekspozycji zobaczyć można kilkadziesiąt prac Zamecznika z kolekcji Pompidou i zbiorów prywatnych.

Informacja o wystawie, za tekstem kuratorskim Karoliny Ziębińskiej-Lewandowskiej towarzyszącym wystawie:

„To, co łączy w sobie projektowanie graficzne i wystawiennictwo, fotografię i kino to zainteresowanie nowoczesnością, rozwojem technologii i współczesnego języka artystycznego „- napisał Wojciech Zamecznik w 1961 roku.

Dialog między fotografią a grafiką rozpoczął się w dwóch pierwszych dekadach XX wieku a jego szczególny rozwój przypada na lata po zakończeniu II wojny światowej (1945-69). Wystawa ta skoncentrowana jest na wzajemnych oddziaływaniach obu dyscyplin w okresie powojennym, co ukazane jest poprzez setki fotografii i różnorodnych prac, pochodzących z kolekcji Centrum Pompidou oraz z publicznych i prywatnych kolekcji za granicą. Te prace, niejednokrotnie mało znane, rzucają światło na ważną fazę w relacjach między fotografią a grafiką. Choć wielu projektantów graficznych eksplorowało możliwości fotomontażu, inni korzystali z możliwości form abstrakcyjnych, jakie oferuje fotografia. Uzyskane dzięki nieszablonowym eksperymentom fotogramy i rysunki świetlne były później wykorzystywane w reklamach, plakatach, okładkach książek i płyt. Przedstawiciele tej nowej wrażliwości wizualnej byli niejednokrotnie uczniami Bauhausu lub inspirowali się nim. Prekursorska w zakresie łączenia sztuki wysokiej i stosowanej, szkoła ta widziała projektanta, jako wyraziciela współczesnego ducha ekspresji w społeczeństwie. Książki autorstwa czołowych postaci Bauhausu miały decydujący wpływ na tych powojennych artystów fotograficznych, między innymi Malarstwo, Fotografia, film (1925) László Moholy-Nagy'a i Vision in Motion (1947) tego samego autora oraz Language of Vision (1944) oraz Nowy krajobraz w sztuce i nauce (1956) György'a Kepesa.

Lekcja Bauhausu została odrobiona przez pokolenie innowacyjnych praktyków, wśród których wyróżniali się Gérard Ifert (Bazylea, 1929), William Klein (Nowy Jork, 1928) i Wojciech Zamecznik (Warszawa, 1923-67), którzy w latach 50. i 60. rozwijali nowe, „fotograficzne” formy ekspresji. Mimo że pracowali w większości w różnych dziedzinach, działali jednak w bardzo podobnych kontekstach kulturowych, pod wpływem nie tylko dziedzictwa Bauhausu, ale także konkretnej sztuki i takich współczesnych wydarzeń, jak sztuka gestu i kinetyczna. Poprzez fotograficzne rejestrowanie światła, wykorzystanie gry kolorów i rytmiczne powtórzenia obrazów, wszyscy trzej próbowali uchwycić dynamikę charakterystyczną dla społeczeństwa przemysłowego, wyrażoną w szybkości, ruchu i doświadczeniu tłumu.

2. Działalność wydawnicza:

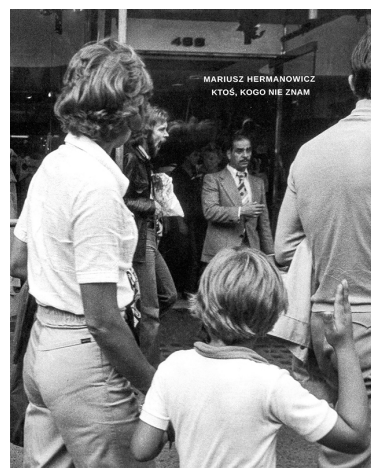
a) Andrzej Georgiew, Warstwy

Koncepcja i projekt graficzny: Jakub Certowicz
Konsultacje merytoryczne: Michał Łuczak,
Karolina Puchała-Rojek, Jędrzej Sokołowski
Teksty: Jakub Certowicz, Katarzyna Kubisiowska,
Michał Łuczak, Marianna Michałowska,
Jędrzej Sokołowski
Redakcja językowa: Maria Sokołowska
Wersja językowa: polsko-angielska
Tłumaczenie: Translateria.pl
Ilość stron: 56
25 cm x 20,3 cm

b) Mariusz Hermanowicz, Ktoś, kogo nie znam

Tekst, koncepcja: Tomasz Ferenc
Fotografie: Mariusz Hermanowicz
Projekt graficzny: Marta Przybyło-Ibadullejev
Współpraca: Ania Hornik
Redakcja językowa: Maria Sokołowska
Tłumaczenie: Aleksandra Szymczyk
Digitalizacja, retusz: Macej Turczyniak, Jan Anderman
Przygotowanie zdjęć do druku: Skanery Niewiarygodne
Wymiary: 22,5 x 18 cm
Wersja językowa: polsko-angielska
Ilość stron: 112 Ilustracje czarno-białe: 60

c) Rafał Milach, Marta Szymańska, Widzi-mi-się

Koncepcja/redakcja: Rafał Milach
Tekst: Marta Szymańska
Projekt graficzny: Marta Przybyło-Ibadullajev
Wersja językowa: Polska
Ilość stron: 131, Wymiary: 21,2 x 17,5 x 1,2
Okładka: Miękka
Rok wydania: 2017

3. Opracowanie archiwów fotograficznych / projekt Wirtualne Muzeum Fotografii

Fundacja kontynuuje prace nad dużym projektem digitalizacyjnym realizowanym od 2016 roku (Program Kultura cyfrowa 2016-2018).

Na realizację projektu składały się m.in. opracowanie, przepakowanie i udostępnienie następujących obiektów:

Wojciech Zamecznik:

Digitalizacja 1500 obiektów oraz opisy do 3000 obiektów (1500 zdigitalizowanych w roku poprzednim)

Wykonano przygotowanie do skanowania archiwum Wojciecha Zamecznika, 1500 sztuk, polegało przede wszystkim na dalszej selekcji prac projektowych, przede wszystkim projektów wystawienniczych, a także na porządkowaniu negatywów. Materiały były stopniowo przewożone do siedziby fundacji, szczególnie trudne było przewożenie makiet, gdyż są to materiały niestandardowych formatów, część z nich jest rysowana na kalce, często były w złym stanie zachowania. Selekcja zakładała również wybór materiałów do konserwacji. W ramach opracowywania pozytywów zidentyfikowano wiele projektów i realizacji wystawienniczych Wojciecha Zamecznika, a także takie, które były realizowane razem ze Stanisławem Zamecznikiem. Wśród negatywów były liczne studia do plakatów, które w zdecydowanej większości udało się zidentyfikować. Podczas opisywania makiet zidentyfikowano liczne szkice do projektów polskich stoisk w Mediolanie czy Kairze oraz studia i finalny projekt znaku graficznego Biennale Plakatu.

Antoni Zdebiak

Digitalizacja 3000 obiektów z archiwum Antoniego Zdebiaka, 3200 opisanych obiektów (200 zdigitalizowanych w roku poprzednim).

Początek pracy nad archiwum miał miejsce pod koniec roku 2016, cały rok 2017 przeznaczony był na dalsze porządkowanie i przygotowanie do skanowania. Podczas pracy odnaleziono szereg wartościowych materiałów: nieznanych cykli, eksperymentalnych prób fotograficznych z użyciem rapidografu, serii autoportretów. Archiwum było stopniowo transportowane z prywatnego mieszkania, gdzie do tej pory jest przechowywane, do siedziby fundacji. Następnie było porządkowane, przepakowywane i numerowane. Jeden obiekt został przygotowany do skanowania w ramach wolontariatu. Do digitalizacji został też wybrany jeden film dokumentalny, trwający 2,35 min, zrealizowany po śmierci Zdebiaka, będący relacją z wystawy, zawierający wywiady ze współpracownikami i przyjaciółmi, oraz mieszkańcami Mięćmierza. Oceniono, że film posiada dużą wartość merytoryczną i jest istotny do dalszej pracy z archiwum Zdebiaka.

Mariusz Hermanowicz

Digitalizacja i opisanie 3000 obiektów

Zostały przygotowane do skanowania z archiwum Hermanowicza (3000 sztuk). W ramach pracy nad archiwum Hermanowicza porządkowane były początkowo w miejscu przechowywania archiwum, w prywatnym mieszkaniu, potem, po wyselekcjonowaniu materiału, zostały przewiezione do siedziby fundacji. Odbitki zostały uporządkowane, przepakowane, nadane zostały sygnatury. Wykonano opis merytoryczny i wprowadzenie do bazy obiektów z archiwum Hermanowicza (3000 sztuk). Zidentyfikowano, że negatywy wykonane zostały w latach 1965-1974, w Olsztynie, Warszawie i Łodzi. Tematycznie była to głównie fotografia dokumentalna, fotografia uliczna, oraz portrety, w tym zdjęcia rodzinne oraz przyjaciele z

liceum i ze Szkoły Filmowej w Łodzi. Zidentyfikowano ponad 90 8 miejsc, osób i obiektów na zdjęciach. Wśród pozytywów zidentyfikowano i opisano wiele serii autorskich w różnych wariantach, często zawierające również makiety książek: „Ślady” (1977), „Podwórko, czyli teatr z życia wzięty” (1979), „Mieszkanie” (1979) oraz „Na styku” (1980) (serie wykonane w Polsce). Dodatkowo szczegółowo opisana została seria „Chciałem sfotografować wszystkich mieszkańców Paryża” (1981) wykonana we Francji.

Jan Jastrzębski

Opracowano i zdigitalizowano 1223 obiekty

Z archiwum Jastrzębskiego wybrano do skanowania odbitki, przede wszystkim dokumentacja budowy Mostu Poniatowskiego, a także negatywy średnio i małoformatowe. Wśród pozytywów zidentyfikowano większość miejsc, w tym m. in. cykl o odbudowie Mostu Poniatowskiego. Fotografie pochodzą przełomu lat 80. i 90. Wybór z odbitek został pokazany na wystawie w galerii FAF. Wśród innych tematów zidentyfikowano odbitki z reportażu dla „Miesięcznika Polskiego”, skupiające się na dokumentacji życia ludzi w niewielkich miejscowościach w Polsce, fotografie a wyjazdu fotografa do Nowego Jorku, czy fotografie pejzażowe. Opisano też 891 negatywów, zadatowanych na początek lat 60. Tematycznie są to zdjęcia dotyczące głównie tematyki przemysłowej, w tym m. in. dokumentacja zakładów przemysłowych, wykonana dla „Miesięcznika Polskiego” (Miesięcznik Polska dla krajów Afrykańskich i Azjatyckich). Wśród materiałów m.in.: budowa Rurociągu „Przyjaźń”, Zakłady Chemiczne w Oświęcimiu, Zakłady farmaceutyczne Polfa Starogard itd.

Tadeusz Sumiński

803 obiekty zostały zdigitalizowane i opisane

Z archiwum Sumińskiego do skanowania wybrane były negatywy, które zostały uporządkowane, przełożone do materiałów bezkwasowych, opisane sygnaturami. Materiał zadatowano na początek lat 60. Tematyka fotografii była bardzo różnorodna, opisane były pejzaże, zdjęcia miast i miasteczek, dokumentacja zabytków i architektury (Zamek w Pułtusku, Zamek w Nidzicy, Pomnik bitwy pod Grunwaldem), fotografia przemysłowa, reportażowa i portrety. Zidentyfikowano wiele zdjęć z okresu pracy fotografa dla „Miesięcznika Polskiego” (Miesięcznik Polska dla krajów Afrykańskich i Azjatyckich) i kształtowania się jego estetyki fotograficznej.

Marian Musiał (we współpracy ze Stowarzyszeniem Dokumentalistów Droga)

zdigitalizowanych 1000 obiektów (1500 opisanych)

Zostały przygotowane do skanowania materiały z archiwum Mariana Musiała, 1000 sztuk - do skanowania przeznaczone zostały głównie negatywy, które przechowywane były w niewłaściwych warunkach, przede wszystkim nieodpowiednich ramach. Do skanowania cały materiał został wyjęty z ramek, w celu uzyskania skanu pełnego obrazu klatki. Następnie całość archiwum zostało przepakowane w odpowiednie materiały konserwatorskie.

Anna i Krystian Jarnuszkiewiczowie (we współpracy z Polami Magnetycznymi)

Cyfryzacja 1300 sztuk negatywów i diapozytywów, a opisanych 1500

Wykonano opis merytoryczny i wprowadzenie do bazy obiektów z archiwum Anny i Krystiana Jarnuszkiewiczów (1500 sztuk), we współpracy z fundacją Pola Magnetyczne. Zidentyfikowano większość rzeźb, projektów i makiet pojawiających się na zdjęciach, udało się zadatować większość z nich,

co jest wyjątkowo cenne - ogromna ilość z tych rzeźb i projektów była obiektami nietrwałymi i istniejące tylko na zdjęciach.

Szklane negatywy z archiwum ŻIH (we współpracy z Żydowskim Instytutem Historycznym)

474 szklane negatywy zostały zdigitalizowane i opisane z archiwum anonimowego fotografa ze zbiorów ŻIH. Archiwum, po przewiezieniu do siedziby fundacji, zostało oddane do konserwacji, gdzie zostało przepakowane. W ramach działania zostały nadane sygnatury, negatywy ułożone zostały w kolejności, posegregowane na części, podjęto też próbę połączenia popękanych i potłuczonych negatywów w całości.

Zbiór anonimowego śląskiego fotografa (we współpracy z Fundacją dla Filmu i Fotografii z Katowic)

Opisano 200 negatywów. Wykonano opis merytoryczny i wprowadzenie do bazy materiałów pochodzących ze zbiorów Fundacji dla Filmu i Fotografii. Podczas identyfikacji potwierdzone zostało, że autor związany był z gliwickim środowiskiem fotograficznym. Zdjęcia jednak stosunkowo dobrze zadatowano, na lata 1965-1975, udało się zidentyfikować część miejsc i budynków z Gliwic. Mimo poszukiwań w prasie, kwerendy oraz wystawy zdjęć z tego zbioru, zaprezentowany w Katowicach, wykonanej przez FdFiF nie udało się ustalić nazwiska autora zdjęć.

Łącznie w ramach projektu wykonano digitalizację 12301 obiektów z archiwów. Digitalizacja prowadzona była w siedzibie fundacji, z wykorzystaniem fundacyjnego sprzętu, w tym stworzonego w 2016 stanowiska do reprodukcji. Jeden obiekt (kaseta VHS) została zdigitalizowana w zewnętrznej firmie. Był to film z archiwum Antoniego Zdebiaka, trwający 2 godziny i 35 minut, zawierający relacje z pośmiertnej wystawy tego artysty oraz relacje przyjaciół, wywiady ze współpracownikami i mieszkańcami Mięćmierza, gdzie Zdebiak mieszkał.

Jednym z najważniejszych zadań w 2017 roku była praca nad programowaniem i opracowaniem graficznym portalu „**Wirtualne Muzeum Fotografii**”, zarówno systemem do złożonego wyszukiwania zdjęć, jak i artykułami tematycznymi. Pracowano nad usprawnieniami wydajności wyszukiwań, mechanizmu wyszukiwania zaawansowanego. Elementem tego działania były także konsultacje dotyczące funkcjonalności strony oraz audyt dla osób niepełnosprawnych. Część prac będzie kontynuowanych w 2018 roku.

Nowy portal został zaprojektowany przez Syfon Studio, i zaprogramowany przez Macieja Turczyniaka, pracownika fundacji. www.fotomuzeum.faf.org.pl

Na portalu zostało udostępnionych 22 200 nowych obiektów z 5 instytucji. Dodatkowo w wirtualnym muzeum znalazły się również zbiory opracowane w poprzednich latach przez Fundację - 35 tys. skanów z lat 2008-2016. Wersja beta bazy została uruchomiona pod koniec 2017 roku.

Projekt współfinansowany przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Kultura Cyfrowa 2017

W latach 2017-2019 Fundacja Archeologia Fotografii w ramach programu „Kultura Cyfrowa 2017”, współfinansowanego przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego pracuje nad uporządkowaniem i udostępnieniem archiwów fotograficznych Marka Piaseckiego i Andrzeja Georgiewa. Prace nad przygotowaniem obu archiwów do skanowania były bardzo rozbudowane, ponieważ oba zbiory nie były dotąd

w ogóle uporządkowane.

Archiwum Marka Piaseckiego

Archiwum Marka Piaseckiego przywieziono z Goszyc w 6 plastikowych skrzyniach. Przygotowanie do skanowania polegało na dokładnym przejrzaniu całego archiwum - negatywy oglądano przy pomocy podświetlarki. Kolejnym krokiem było wstępne opisanie zawartości kopert, pudełek i saszetek. Na podstawie opisu wybrane zostały najstarsze, najciekawsze i najbardziej wartościowe materiały do skanowania. Negatywy, zgodnie z zaleceniami konserwatorki zostały przepakowane do bezkwasowych obwolut i pudeł, ułożone w kolejności, nadano im sygnatury.

Wykonane zostało 1000 skanów z tego archiwum. Opisanych zostało 500 obiektów. Zostały one zadatowane, zidentyfikowano większość osób pojawiających się na zdjęciach (w tym m. in. Leszka Kołakowskiego, bp Karola Wojtyłę, Jerzego Turowicza, Mirona Białoszewskiego), oraz miejsc (głównie z Warszawy i z Krakowa). Skanom nadano słowa kluczowe i kategorie, opisano technikę wykonania fotografii. Kierując się wymaganiami Centrum Kompetencji, zmienione zostały sygnatury plików tak, by mogły być z łatwością zaimportowane do systemu ZOSIA.

Partner projektu, Towarzystwo Inicjatyw Twórczych „ę” zrealizowało warsztaty z ponownego wykorzystania zbiorów cyfrowych. Polegały one na grupowej pracy nad zdigitalizowanym materiałem. Działanie zakładało- rekrutację uczestników (zgłosiło się 27 osób), poznaniu strategii pracy ze zbiorami cyfrowymi, wyborze materiału, pracy nad wystawą.

Pod kierownictwem prowadzącej warsztaty, Agnieszki Pajęczkowskiej, grupa spotykała się przez cztery miesiące, poznając zeskanowany materiał i pracując nad wystawą. Uczestnicy spotykali się również z zaproszonymi gośćmi, m. in. z Pawłem Mościskim, autorem książki o Marku Piaseckim.

Archiwum Andrzeja Georgiewa

Archiwum znajdowało się w dwóch miejscach - dawnej ciemni i mieszkaniu artysty. Do opracowania w pierwszej kolejności wybrane zostały odbitki. Zostały one policzone, posegregowane, ułożone. Oddzielono zdjęcia prywatne od artystycznych. Całość ułożona została chronologicznie oraz tematycznie. Do skanowania wybrano najstarsze zdjęcia oraz w drugiej partii fotografie związane z muzyką - dokumentację koncertów, portrety znanych muzyków, a także zdjęcia wykonane na potrzeby okładek płyt. Odbitki zostały przepakowane w obwoluty oraz pudła bezkwasowe, zamówione na wymiar.

Opis merytoryczny prowadzony był we współpracy ze spadkobiercami archiwum, dzięki którym udało się precyzyjnie zadatować 99 % fotografii. Osoby i obiekty na fotografiach zostały również w 99% zidentyfikowane. Podczas pracy udało się odnaleźć wiele ważnych z perspektywy historii polskiej muzyki fotografii, dokumentujących kształtowanie się polskiej sceny muzycznej lat 80. i 90. Opisane zostały również portrety muzyków. Wszystkie pliki uzyskały słowa kluczowe, zostały nadane im kategorie. Precyzyjnie określono techniki fotograficzne, w jakich wykonane były odbitki.

Pliki zostały udostępnione w nowej bazie on-line fundacji, Wirtualnym Muzeum Fotografii: <http://fotomuzeum.faf.org.pl/>

We współpracy z trzecim partnerem została wyprodukowana wystawa Andrzeja Georgiewa, pokazywana w ramach festiwalu Miesiąc Fotografii w Krakowie 2017.

Fundacja opracowała i wydała katalog tej wystawy. Do katalogu zostały napisane teksty - kuratorski

(Jędrzej Sokołowski, Michał Łuczak) oraz Marianny Michałowskiej i Katarzyny Kubisiowskiej (koszty poza preliminarzem niniejszego zadania). Wszystkie teksty zostały poddane redakcji (poza preliminarzem zadania), oraz tłumaczeniu na angielski (poza preliminarzem zadania). Katalog został opracowany graficznie przez Jakuba Certowicza (szczegółowy opis – patrz wydawnictwa fundacji oraz wystawy poza siedzibą FAF).

W ramach tego projektu odbyły się również warsztaty z audiodeskrypcji, prowadzone przez Roberta Więckowskiego, dziennikarza, współtwórcę Fundacji Kultury bez Barier, doktoranta ISD na wydziale kulturoznawstwa Uniwersytetu SWPS, badacza audiodeskrypcji i sposobów udostępniania tekstów kultury osobom z niepełnosprawnościami sensoryczną, od 2009 roku konsultant skryptów audiodeskrypcji przygotowywanych do filmów, spektakli teatralnych i dzieł sztuki plastycznej. Współautora „Zasad tworzenia audiodeskrypcji”.

W warsztatach wzięli udział wszyscy pracownicy fundacji: Maciej Turczyniak, Jan Anderman, Marta Przybyło-Ibadulajev, Marta Szymańska, Anna Hornik, Ewa Jadacka, Karolina Puchała-Rojek, oraz trzech pracownicy TR Warszawa - Monika Szewczyk-Wittek, Mirosław Kania i Waldemar Michałowski oraz Magdalena Dragowska z Muzeum Sztuki Współczesnej w Warszawie.

 [w bazie](#) [w artykułach](#)

[wyszukiwanie zaawansowane →](#) [przeglądaj po hasłach →](#)

Wyszukaj wśród 50 000 zdjęć, przeglądaj fotografie z
archiwów wybitnych polskich artystów wykonane na przestrzeni
dekad, podążaj ścieżkami tematycznymi i sprawdź linki do
innych zbiorów on-line

Mongolia, 1966, Tadeusz Sumiński

4. Warsztaty dla dzieci, młodzieży i dorosłych

a) Warsztaty z serii „Odkurzamy domowe archiwa” odbywały się w każdą ostatnią środę miesiąca w siedzibie fundacji. W sumie przeprowadziliśmy 9 spotkań w 2017 roku (z wyłączeniem trzech miesięcy wakacyjnych). Bezpłatne spotkania dla wszystkich chętnych prowadził Jan Anderman. Projekt współfinansowało m.st. Warszawa.

b) Został zrealizowany projekt warsztatów Widzi-mi-się - cykl warsztatów z czytania fotografii dla dzieci i dorosłych. Prowadzenie: Agnieszka Pajczkowska, Monika Szewczyk-Wittek, Zuzanna Zasacka. Koncepcja serii: Marta Szymańska.

W sumie odbyły się trzy podwójne warsztaty - każdorazowo dla dzieci i dorosłych (łącznie 6 grup uczestników, po 15 osób)). Projekt współfinansowany przez Miasto Stołeczne Warszawa.

c) Warsztaty dla grup studentów m.in. z ASP i IHS w Warszawie. Łącznie odbyło się 5 spotkań dla grup 20-25 osobowych.

d) Soplicowo Archiwum - warsztaty międzypokoleniowe w ramach festiwalu Tradycji Literackich organizowanego przez Muzeum Pana Tadeusza we Wrocławiu. Warsztaty poświęcone były ochronie archiwów fotograficznych i technice fotomontażu. Prowadzenie: Zuzanna Zasacka, Marta Przybyło-Ibadullajev. 21.10.2017.

5. Wybrane spotkania

a) Spotkanie z Karoliną Puchałą-Rojek, podczas finisażu wystawy Zofii Chomętowskiej w Lublinie w Zaułku Hartwigów. Spotkanie poświęcone twórczości Chomętowskiej i działalności Fundacji. 30.05.2017

b) Spotkanie na wystawie Andrzeja Georgiewa *Warstwy* w ramach spotkań mistrzowskich programu towarzyszącego Miesiąca Fotografii w Krakowie. W rozmowie uczestniczyła Karolina Puchała-Rojek, Jędrzej Sokołowski, Juliusz Sokołowski i Tomasz Drzazgowski. Spotkanie poprowadził Michał Nogaś. 16.06.2017, currentart.space, ul. Basztowa 4/1 w Kraków.

c) Warsztaty na Ukrainie (Lwów, 17.07.2017 i Kijów, Pinchuk Art Center, 19.07.2017) Prowadzenie: Maciej Turczyniak, Marta Szymańska. Tematyka warsztatów dotyczyła szeroko rozumianej pracy z archiwum fotograficznym.

d) Udział w Ogólnopolskiej Konferencji Kultury, 14-15 września 2017 w Krakowie. Konferencja zorganizowana przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz przez Instytut Chopina. Karolina Puchała-Rojek, prezeska fundacji, brała udział w panelu poświęconym międzynarodowej promocji sztuki za granicą, który prowadził Andrzej Szczerski.

e) Odbyły się 4 oprowadzania kuratorskie po wystawach, dwóm z nich - do wystawy Mariusz Hermanowicza „Do czego służy fotografia” i wystawy „Fotografia Performatywna” towarzyszyły również oprowadzania w języku migowym.

6. Projekt polskiego tłumaczenia książki László Moholy-Nagy „Vision in motion”

Dzięki dofinansowaniu Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego fundacja finalizuje pracę nad polskim wydaniem książki László Moholy-Nagy „Vision in motion”. W 2017 roku mija 70 lat od pierwszego wydania tej publikacji, której polskie tłumaczenie nigdy nie powstało. Interdyscyplinarna książka jest jednym ze sztandarowych tekstów modernistycznych, fascynujący lekturą, oferującą wgląd w teorie dotyczące sztuki widzenia pierwszej połowy XX wieku. Tłumaczenie: Marek Gonzalez, Krzysztof Pijarski. Odtworzenie projektu graficznego: Hekla Studio. Ilość stron: 371, ilustracje czarno-białe i barwne: 439

László Moholy-Nagy (1895 - 1946) jedna z czołowych postaci w powojennej sztuce światowej, awangardowy artysta węgierskiego pochodzenia, eksperymentator, pedagog, malarz i fotograf, profesor Bauhausu. Zajmował się różnymi dziedzinami sztuki i projektowania - eksperymentował w dziedzinie fotografii, realizował komercyjne zlecenia projektowe, dekoracje dla teatru. Zwolennik integracji technologii, przemysłu i sztuki. Strategie nauczania Bauhausu zaszczerpił na amerykańskim gruncie, zakładając wpływowy Instytut Designu w Chicago. Autor książek: *Malerei, Fotografie, Film* (1926) *The New Vision, from Material to Architecture* (1932) oraz *Vision in motion* (1946).

7. Zamecznik - projektant totalny

W 2017 roku zakończył się pierwszy etap pracy nad książką poświęconą twórczości Wojciecha Zamecznika jako projektanta totalnego. Projekt polega na wydaniu obszernej, kompleksowej, polskoangielskiej publikacji ukazującej wszechstronność Wojciecha Zamecznika jako projektanta użytkowego, w 50. rocznicę śmierci artysty i jest kolejnym krokiem przywracającym temu artyście należną mu pamięć. Zamecznik przypomniany został w 2016 roku poprzez dużą wystawę w Zachęcie i towarzyszący jej katalog. Skoncentrowane na jego twórczości fotograficznej, świadomie pomijały znaczącą sferę jego działalności: niefotograficzne projekty plakatów, książek, wystaw, scenografii teatralnych, znaków graficznych, makiety i szkice do nich. Ten bogaty, nie publikowany wcześniej ale uporządkowany i zdigitalizowany materiał zostanie osadzony w kontekście polskiej i światowej sztuki.

W pierwszym roku pracy nad projektem zostały wybrane ilustracje do książki i opracowana konstrukcja scenariusza i narracja książki. Realizowane były kwerendy, konsultacje i wybór zdjęć. Powstały teksty: Tomasz Fudali, Agnieszki Szewczyk i Karoliny Puchały-Rojek. Teksty zostały poddane redakcji. Projektem książki jest w trakcie opracowania przez Fontarte. Premiera książki planowana jest na połowę 2018 roku.

8. Nowy lokal fundacji na Chłodnej 20 we współpracy ze Sputnik Photos

Fundacja od ponad dwóch lat szukała większego lokalu, w związku z rozwojem organizacji oraz nowymi archiwami, których opracowaniem się zajęła. Kwestią palącą było powiększenia przestrzeni archiwalnej, oraz stworzenie miejsca na pracownię digitalizacyjną oraz zwiększenie przestrzeni biurowej. Fundacja weszła także we współpracę partnerską ze stowarzyszeniem Sputnik Photos, w celu stworzenia wspólnego miejsca poświęconego fotografii w Warszawie.

Fundacja wraz ze Sputnik Photos wygrała komercyjny konkurs ogłoszony przez dzielnicę Wola na lokal przeznaczony na kulturę na Chłodnej 20, w zabytkowej kamienicy *Pod zegarem*, o łącznej powierzchni

205,76 m². Umowa wynajmu lokalu na okres trzech lat została podpisana 13.II.2017. Lokal po byłej aptece, wymagał dostosowania do nowych potrzeb. Został przeprowadzony remont i adaptacja pomieszczeń na galerię, archiwum i biura obydwu organizacji. W ramach remontu wykonano: montaż nowego licznika oraz tablicy rozdzielczej, zlikwidowano 3 ścianki gipsowe, zdemontowano gumoleum, oraz starą wykładzinę i wycyklinowano parkiety w przestrzeni biurowej i gospodarczej. W galerii został zdemontowany podwieszony sufit, oraz skuta terakota i odsłonięte lastriko. Zostało zamontowane oświetlenie galeryjne, oraz przedścianki (co było konieczne ze względu na to, że kamienica jest budynkiem zabytkowym). Galeria oraz przestrzeń biurowa i gospodarcza zostały pomalowane na biało. Zostały także częściowo zdjęte banery apteki.

Archiwum, znajdujące się na piętrze jest osobnym pomieszczeniem bez okna, prawie dwukrotnie większym od poprzedniej przestrzeni archiwalnej. Osobne, wydzielone pomieszczenie, przeznaczone jest tylko na pracownię digitalizacyjną. Galeria, ze względu na wielkie, przeszklone witryny, jest dobrze widoczna od ulicy. Nie bez znaczenia jest również większe zaplecza socjalnego.

9. Nagrody

a) Fotograficzna Publikacja Roku, Nagroda im. Krzyśka Makowskiego została przyznana książce „Zofia Chomętowska. Albumy Fotografiki”, zrealizowanej przez Fundację Archeologia Fotografii we współpracy z Muzeum Warszawy. Redaktor prowadząca: Małgorzata Mycielska; koncepcja i wybór zdjęć w poszczególnych tomach: Karolina Puchała-Rojek, Anna Kotańska, Anna Topolska, proj. Anna Piwowar. Wśród finalistów konkursu znalazła się także książka „Lux” wydana przez fundację, w opracowaniu Marty Przybyło-Ibadullajev.

b) Wydawnictwo fundacji p.t. „Lux”, projektu graficznego Marty Przybyło-Ibadullajev zostało uwzględnione w wydawnictwie PrintControl, Best Printed Matter, nr 6.

c) Wyróżnienie w konkursie organizowanym przez Polskie Towarzystwo Wydawców Książek dla książki „Zofia Chomętowska. Albumy fotografiki”

10. Inne

a) Pracownicy fundacji dzięki dotacji z Miasta st. Warszawy w ramach programu „Rozwój instytucjonalny organizacji pozarządowych 2017” wzięli udział w cyklu interdyscyplinarnych warsztatów kompetencyjnych, związanych między innymi z zagadnieniem rozwoju publiczności, oraz przemowami publicznymi.

b) Pracownicy fundacji wzięli udział w dwudniowym szkoleniu z tworzenia audiodeskrypcji. Szkolenie prowadził Robert Więckowski z Fundacji Kultura bez barier.

c) W roku 2017 w fundacja współpracowała z 10 stażystami i wolontariuszami, którzy zajmowali się pracą w archiwum, przepakowywaniem materiałów i ich opisywaniem a także pracą przy wydarzeniach organizowanych w galerii.

fot. J. Sokołowski

**DODATKOWE INFORMACJE I OBJAŚNIENIA DO SPRAWOZDANIA
FINANSOWEGO FUNDACJI ARCHEOLOGIA FOTOGRAFII
KRS 0000309779, NIP 118-196-36-58, REGON 141511240.**

1. Dodatkowe informacje i objaśnienia do bilansu

1.1. Zmiany wartości środków trwałych, wartości niematerialnych i prawnych oraz zmiany umorzenia

Wartość brutto

L p	Określenie grupy składników majątku trwałego	Stan na 01.01.2017	Zwiększenia (zakup)	Zmniejszenia (sprzedaż lub likwidacja)	Stan na 31.12.2017
1	2	3	4	5	6
1	Wartości niematerialne i prawne	0	0	0	0
2	Środki trwałe	47.858,75	0		47.858,75
	Razem	47.858,75	0	0	47.858,75

Umorzenia

Stan na pocz. roku obrot.	Amortyzacja za 2017 r.	Zwiększe- nia	Zmniejszenia	Stan na 31.12.2017	Stan na 01.01.2017 netto	Stan na 31.12.2017 netto
7	8	9	10	11	12	13
0	0	0	0	0	0	0
0	8.614,58	0	0	0	47.858,75	39.244,17
0	8.614,58	0	0	0	47.858,75	39.244,17

1.2. Wartość gruntów użytkowanych wieczystie

Fundacja nie posiada gruntów użytkowanych wieczystie.

1.3. Wartość nieamortyzowanych przez jednostkę środków trwałych, używanych na podstawie umów najmu, dzierżawy i innych umów, w tym z tytułu umów leasingu

Fundacja nie posiada takich środków trwałych.

1.4.. Zobowiązania wobec budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego z tytułu uzyskania prawa własności budynków i budowli

W okresie sprawozdawczym nie wystąpiły zobowiązań z ww. tytułu.

1.5. Struktura własności funduszu własnego

Fundusz własny składa się z funduszu statutowego, który tworzony jest zgodnie z przepisami prawa oraz z wyniku finansowego

Rodzaj funduszu	Stan na 01.01.2017	Zwiększenia	Zmniejszenia	Stan na 31.12.2017
1.Fundusz statutowy	4000,00	0	0	4.000,00
2.Zysk (strata) z lat ubiegłych	252.691,72		-252.691,72	0
3. Wynik finansowy netto	-135.182,02	275.354,14	0	140.172,12

1.6. Propozycje co do sposobu przeznaczenia zysku za rok 2017:

Dodatni wynik finansowy z działalności statutowej za 2017 rok w wys. 140.172,12 zł. zostanie w następnym roku obrotowym zg. z art. 47 ust. 3a zaliczony do przychodów działalności statutowej.

1.7. Dane o stanie rezerw według celu i utworzenia na początek roku, zwiększeniach, wykorzystaniu, rozwiązaniu i stanie końcowym.

W roku obrotowym nie utworzono rezerw.

1.8. Dane o odpisach aktualizujących wartość należności.

Fundacja nie tworzyła odpisów aktualizujących wartości należności.

1.9. Podział zobowiązań długoterminowych.

Zobowiązania długoterminowe nie występują.

1. 10. Wykaz istotnych pozycji czynnych i biernych rozliczeń międzyokresowych.

Nie dotyczy, brak takich pozycji.

1.11. Wykaz grup zobowiązań zabezpieczonych na majątku Fundacji.

Zobowiązania takie w okresie sprawozdawczym nie występowały.

1.12. Zobowiązania warunkowe.

Fundacja nie posiada zobowiązań warunkowych.

2. Dodatkowe informacje i objaśnienia do rachunku zysków i strat

2.1. Przychody Fundacji Archeologia Fotografii

Na przychody statutowe Fundacji składają się: dotacje, darowizny oraz przychody z działalności statutowej w postaci prowadzenia warsztatów na zlecenie, sprzedaży książek, sprzedaży reprintów, digitalizacji na zlecenie od osób prywatnych bądź stowarzyszeń

Przychody ogółem wyniosły:

1.219.668,06 zł.

w tym:

- Dotacje 673.910,00 zł
- Darowizny 12.350,00 zł.
- Przychody działalności statutowej 280.397,57 zł.
- Przeksięgowanie zysku z lat ubiegłych 252.691,72 zł
- Przychody operacyjne (odszkodowanie) 318,77 zł.

Struktura przychodów z działalności statutowej

Wyszczególnienie	Źródło	Kwota w zł
Dotacje	Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego - Um. Nr 10212/17/FPK/DMP	65.875,00
	Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego - Um. Nr 03170/17/FPK/ZNGS	67.900,00
	Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego - Um. Nr 03153/17/FPK/ZNGS	32.200,00
	Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego - Um. Nr 10944/16/FPK/DMP	287.940,00
	Urząd m.st. Warszawy Um. Nr KU/362/17 921052360	100.000,00
	Urząd m.st. Warszawy Um. Nr KU/178/17 NP00	40.000,00
	Urząd m.st. Warszawy Um. Nr KU/179/17 921052360	75.000,00
	Urząd m.st. Warszawy Um. Nr CKS-WOP-PJE/147/46/2017	4.995,00
Sponsorzy	Darowizny na cele statutowe od osób fizycznych	12.350,00
Działalność statutowa	Prowadzenie warsztatów na zlecenie, sprzedaż książek, sprzedaż reprintów, digitalizacja na zlecenie osób prywatnych i stowarzyszeń	280.397,57
Razem		966.657,57

2.2. Koszty Fundacji Archeologia Fotografii

W roku 2017 Fundacja poniosła koszty związane z realizacją celów statutowych.

Koszty ogółem wyniosły:

1.079.495,94 zł.

w tym:

- Koszty realizacji zadań statutowych 1.079.277,85 zł.
- Koszty finansowe (odsetki) 218,09 zł.

Struktura kosztów działalności statutowej

	Rodzaj kosztu	Kwota w zł
1.	Amortyzacja	8.614,58
2.	Materiały i energia	8.163,61
3.	Usługi obce	5.707,60
4.	Oplaty	2.436,70
5.	Wynagrodzenia brutto (umowy o pracę, zlecenia, o dzieło)	118.226,30
6.	Składki ZUS z umów	5.882,66
7.	Pozostałe koszty:	14.209,24
8.	Przebieganie straty z roku 2016	135.182,02
9.	Koszty realizacji projektów w tym:	780.855,14
	- Archeologia Fotografii – prowadzenie i rozwój miejsca dedykowanego fotografii	105.705,73
	- Wirtualne muzeum fotografii – digitalizacja i udostępnianie zbiorów polskich twórców fotografii,	339.781,55
	- Wirtualne muzeum fotografii –udostępnianie archiwów Marka Piaseckiego i Andrzeja Georgiewa -	83.411,21
	- Widzimię. Czytanie fotografii dla dzieci i dorosłych. Warsztaty i podręcznik,	44.570,00
	- Vision in Motion. – książka Laszla Moholy – Nagya w języku polskim w 70 rocznicę I wydania,	77.661,97
	- Żywe archiwa – cykl wystaw fotograficznych,	83.262,00
	- Transformacje – plan warsztatów kompetencyjnych,	5.500,00
	- Wojciech Zamecznik – projektant totalny	40.962,68
	Razem	1.079.277,85

2.2. Informacje o zyskach i stratach nadzwyczajnych oraz podatek dochodowy od wyniku na operacjach nadzwyczajnych

Zjawisko zysków i strat nadzwyczajnych nie wystąpiło.

2.3. Podatek dochodowy

Fundacja realizuje wyłącznie działania statutowe, które przedmiotowo podlegają zwolnieniu od podatku dochodowego od osób prawnych.

2.4. Przeciętne zatrudnienie w jednostce

Fundacja zatrudniała 2 pracowników na pełnym etacie.

2.5. Wynagrodzenie (łącznie z wynagrodzeniem z zysku) członków zarządu i rady nadzorczej

Członkowie Zarządu nie pobierali wynagrodzenia.

2.6. Pożyczki i świadczenia o podobnym charakterze udzielone osobom wchodzącym w skład zarządu i rady nadzorczej

Fundacja nie udzieliła pożyczek ani świadczeń w/w osobom.

2.7. Informacja o znaczących zdarzeniach z lat ubiegłych ujętych w sprawozdaniu finansowym za 2017 rok.

Nie wystąpiły.

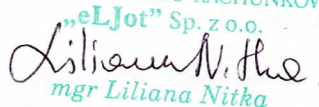
2.8. Zdarzenia po dniu bilansowym nieuwzględnione w sprawozdaniu finansowym

Nie wystąpiły.

2.9. Zmiany zasad rachunkowości – metod wyceny i zasad sporządzania sprawozdania finansowego wywierające istotny wpływ na sytuację majątkową, finansową i wynik finansowy

Nie wystąpiły.

BIURO PODATKOWO-RACHUNKOWE

„eLJot” Sp. z o.o.

 mgr Liliana Nitka

Sporządzono: dn. 26.03.2018 r.